

Ціла гама тем, картин, відчуттів могутнім потоком відкривається читачеві у новій книзі Надії Миколаївни Ярмолюк «Небес осінніх сивина» — у збірнику натхненної поезії, своє-

рідному підсумку творчості майстрині слова різних років.

Надія Миколаївна, педагог і журналіст, заступник редактора Березнівської районної газети, народилась і зросла в нашому краї, в с. Мнишин. І перший з трьох розділів збірки під назвою «До отчого дому» починається елегією «Пізнє літо» і щемливим освідченням любові до ріднокраю:

*Приходжу до отчого дому,
неначе на прощу,
Плягають до неї килимами м'які
спориші.
І, наче молитва, звучить
у притихлій душі
Це слово коротке, це слово
чаруюче — Гоща.*

Однак автор не обмежується почуттями захоплення неповторними картинами природи чи спогадами дитинства. В ємному понятті «батьківщина» поетеса бачить глибокі традиції високої моралі, соціальної справедливості, національної історії і мистецтва. І якщо читач у віршах «Нова хата», «На сільському весіллі», «Синові» милується задушевним описом поетики повсякденного

родинного буття, то такі твори, як «Колгоспне кріпацтво», «В'язка дорога», «От і прозріваємо потроху...», «Метаморфози» піднімають проблему належної вдячності і шани до тих, чиї «за безцінь пішли молоді сили й роки». А поезії «Богданові коні», «Прадавній Львове», «Ми вже собі немов лихі ординці» та інших — самотутні зразки громадянської лірики, пристрасний моно-

Книги наших земляків

У дзеркалі душі

лог про духовний взаємозв'язок минулого з сьогоденням і водночас критична оцінка суспільної пасивності значної кількості українців.

І все ж краса рідної пісні, музики непереборна і автор окриляється душею, слухаючи спів Гощанського народного аматорського хору «Чорнобривці», який уособлює для неї високий пафос патріотизму, вірності отчому дому.

Болем і протестом відгукуються у поетеси звістка про спалення батьківської хати геніального Тараса Шевченка:

*"То невже той вогонь ще не кож-
ному душу обпik?"*

Переживання, філософські роздуми, миттєві і яскраві враження від навколишньої природи — все це червоною ниткою пронизує кожен поетичний твір.

Валентина ГЕРАСИМЧУК.
с. Малатин.